

Literaire bijlage bij Mijn weekblad

1818

Byron: *Childe Harold's Pilgrimage*

In 1818 voltooide Lord Byron zijn meesterwerk, het gedicht *Childe Harold's Pilgrimage*. In mijn papieren vond ik nog mijn vertaling van een beroemd fragment.

Waterloo

Er klonk gedruis van feesten in de nacht,
de hoofdstad van het land vergaarde toen
haar Schoonheid en haar Adel, en er lacht'
een lamplicht over 'n dapper legioen
en duizend harten sloegen blij en toen
muziek opklonk met weelderig geluid
straalde de liefde uit zachte ogen, 'n zoen
als antwoord, en alles klaar voor de bruid.
maar luister! stil! de donkere doods-klok bonst reeds
luid!

Je hebt het niet gehoord? Nee, het zijn de winden
of 't is een kar die ratelt door de straat;
ga maar weer dansen. Laat niets de vreugde binden,
geen slaap tot in de morgen, als je opstaat
voor 'n jacht waarin je hart van vreugde slaat.
Maar luister! weer dat dreunende gebonk
alsof een wolk het donkere geluid weerkaatst,
dat dichterbij en dreigender nu klonk.
Te wapen! Te wapen! kanonvuur sloeg zijn eerste
vonk.

In een vensternis van die hoge zaal
zit Brunswijk, die als voorbeschikte held
dat bonken 't eerste hoort van allemaal,

de toon opvangt die hem zijn dood voorspelt.
En als men glimlacht als hij het vertelt.
beseft hij hoe ooit bloedend neergelegd
zijn vader op een baar keerde van 't veld,
en hoe de wraak toen bloed eiste voor recht,
hij stormde voorwaarts en hij viel in het gevecht.

Ach! meteen veel hollen heen en weer,
een oogst van tranen en een angstig beven,
en wangen die verbleekten, waar aleeer
ze bloosden toen hun schoonheid werd beschreven,
en dan een haastig afscheid dat het leven
uit jonge harten perst, benauwde dromen
die misschien de laatste zijn, en ogen geven
een blik die je voor eeuwig wordt ontnomen
nu na zo'n lieve nacht zo'n boze dag moest komen.

Er wordt verzameld in verhitte haast
en snel vertrekt een ratelende wagen,
terwijl het eskadron verzaamlen blaast,
sluit men gelederen zonder vertragen.
En in de verte dreunen donderslagen
en dichterbij hoor je de trommel slaan,
daarmee begint een legertros de dagen.
Het doet de burgerman bevreesd een kruisje slaan
en fluisteren bleke lippen: de vijand komt eraan!

En wild en hoog klonken de doedelzakken,
de oorlogskreet van Schotse clans die ooit
gehoord werd en gehoord werd door de Saksen,
toen midden in de nacht werd rondgestrooid
dat wilde snerpemde geluid. En zoals ooit
lieten de bergbewoners zich weer horen,
zo trots uitdagend klonk nog nooit
wat duizend jaar geleden werd geboren.
Zo ruist de roem van Donald's weer in Schotse oren.

De wouden golven met hun groene blaren,
bedauwd van tranen der natuur, alras
treurend, als treurnis van bomen mogelijk ware,
om dapperen wier laatste tocht dit was.
Voor d' avond zullen zij vertrappt zijn als het gras,
nu onder hen, straks boven hen. Dit gaf
een nieuwe lente, want dit trotse ras
stormt nu nog dapper op de vijand af,
vurig van hoop, maar straks vermolmd in het graf.

De vorige middag nog gezond in leven,
die avond nog zo fier en vol gelach,
te middernacht werd het signaal gegeven,
de morgen vond hen in de wapenen – die dag
stond men gereed voor deze grote slag!
Wanneer de donderwolk dan openscheurt,
krijgt aarde klei, dik als er nimmer lag,
ooit zijn die hopen weer bedekt, betreurd,
ruiter en paard – vijand, vriend – in één graf, rood gekleurd.